

Geneva Lee

ROYAL
Destiny

Vertaald door Textcase

‘Je zou me toch wel wakker gemaakt hebben,’ zei ze beschuldigend en ze rekte haar slanke armen uit boven haar hoofd. Weer een bevestiging dat ze mijn gedachten kon lezen.

Haar beweging ontging me niet en ik greep mijn kans. Terwijl ik op haar ging liggen, greep ik haar handen en hield ze stevig vast. ‘Hoor ik je klagen, popje?’

Haar lichaam onderwierp zich aan mij. Hoe troostrijk dat het op mij reageerde. Clara’s benen vielen bij wijze van welkom uiteen en haar ademhaling werd oppervlakkiger. Hijgend kwamen de enige woorden uit haar mond die ik wilde horen. ‘Ja, alsjeblieft.’

Ik nam haar uitnodiging aan en versoepelde mijn greep net lang genoeg om het touwtje los te wurmen waarmee het bedgordijn aan het bed vastzat. Ze sribbelde niet tegen toen ik voorzichtig haar pols aan het bed vastbond.

Ik streek met mijn knie langs haar blote kut om de spreekwoordelijke temperatuur op te nemen, en kennelijk stond het idee van een ochtendspelletje haar wel aan.

‘Ik vraag me af of Amerikanen bondage zo vroeg in de morgen wel goedkeuren.’ Maar haar woorden waren nog niet koud of ze strekte haar andere arm al in de richting van de andere kant van het bed uit.

Niet in staat mijn arrogantie te verbergen, keek ik haar grijnzend aan. ‘Ik laat ze me zeker niet de les lezen.’

Ik greep haar pols wat steviger vast om mijn woorden kracht bij te zetten en werd beloond met een warme golf van opwinding.

‘Moet de koningin wel in haar eigen slaapkamer vastgebonden worden?’ Ze vindt het heerlijk om me op te hitsen, omdat ze maar al te goed weet dat het zijn vruchten afwerpt

in de zin van hoe ruw het wordt. Hoe brutaler zij wordt, hoe groter mijn verlangen om haar te overheersen. Net als bij de meeste koppels beslaat ons seksleven een spectrum, van traag en sensueel tot ruw en vleselijk. Maar in tegenstelling tot de meeste koppels beslaat ons seksleven iedere dag het hele spectrum.

‘Als ze in het bed van de koning ligt wel.’

Ik ging achterover zitten en genoot van de aanblik van mijn hulpeloos vastgebonden vrouw. Gelukkig was het een groot huis en was Elizabeth bij het kindermisje aan het andere eind van de gang, want ik had de haast onbedwingbare neiging haar te laten gillen. Clara's borsten puilden uit haar zijden nachtpajon en ik trok de fragiele bandjes los om ze helemaal te ontbloeten. Ik gleeed langs haar lichaam wat naar onderen, begon aan de zachte ronding te sabbelen en zoog haar tepel verder mijn mond in. Ik mag dan ongeduldig zijn om haar onder me te krijgen, zodra ik haar daar heb, neem ik maar al te graag de tijd. Uit haar mond kwam een zacht gekreun en ik zoog nog wat harder, tot ik bijna in het zachte vlees beet. Clara drukte haar lijf tegen me aan en haar heupen bewogen op en neer, hunkerend naar verlossing. Ik liet mijn vrouw graag komen, maar haar langzaam naar het hoogtepunt brengen, was nog mooier. Dat ik deze mooie intelligente vrouw omtoverde in een verward hoopje verlangen was haar verdiende loon. Iedere keer dat ze een ruimte binnenwandelt, wakkert ze dat oerinstinct in mij aan.

‘Heb je vandaag geen afspraken?’ vroeg ze terwijl ze haar lichaam wanhopig tegen het mijne aan kromde.

‘De komende uren niet,’ zei ik met mijn mond vol met haar romige borst. Ik had niet de moeite genomen te zeggen hoe

vroeg ik van plan was te beginnen vandaag. Ongetwijfeld zou de tijd toch te snel gaan naar onze zin.

‘X!’ eiste ze tussen haar opeengekleemde kaken door.

Ik trok me terug en keek haar fronsend aan. Als ze mijn autoriteit ondermijnende in de slaapkamer zou ze nog eens extra lang op haar rug liggen. Dat wist ze zelf ook, vermoedde ik. ‘Wat ben je ongeduldig.’

‘En jij bent irritant!’ Haar handen krulden zich om de touwtjes, alsof ze die wilde uittesten.

‘Denk maar niet dat je zo die zo makkelijk loskrijgt,’ zei ik terwijl ik me tussen haar dijen positioneerde. Ik streelde met de top van mijn pik haar gezwollen spleet en grijnsde omdat ze haar verlangende blik niet wist te verbergen. Ik trok haar benen om mijn heupen heen en hield haar zo vast, haar lange lijf tussen het hoofdeinde en mijn kruis, en wachtte af.

‘Alsjeblieft.’ Ze likte haar lippen, en haar ogen glinsterden toen ze het nogmaals vroeg. ‘Alsjeblieft. Alsjeblieft.’

Ik kreunde en kon haar niet weerstaan toen ze begon te smeken en ik gleed in haar. Meteen spanden haar spieren zich om mijn pik terwijl ik haar naar het randje van de verlossing bracht. Ze gilte het uit terwijl ze zichzelf compleet verloor. Ik had haar over het randje geduwd, maar weer had ze mij op de knieën gekregen.

Het Oval Office had veel meer een ceremonieel dan een officieel karakter, met die cameraploeg die kiekjes maakte voor het bureau van de president. De ruimte zelf was versierd met geel- en ivoortinten, maar het kleurenpalet kon de kille sfeer toch niet verhullen. Het was niet onredelijk dat het Witte Huis mijn bezoek wilde vastleggen, maar het nodige niet bepaald uit tot

een ontspannen gesprek. Nu ik voor het eerst de nieuwe grote leider van Amerika ging ontmoeten, moest ik me natuurlijk keurig gedragen.

Ik hoopte maar dat hij dat ook zou doen.

‘Alexander, welkom.’ President Williams knikte bij wijze van begroeting en stond op uit zijn stoel. Het was een erkenning van onze gedeelde macht, maar geen buiging. Daar was ik dankbaar voor. Als er iets was wat ik van Amerika waardeerde, dan was het wel dat niemand zich tegenover mij nederig opstelde.

Williams was ongeveer even oud als mijn vader, maar ze hadden elkaar nooit officieel ontmoet. Hij was kort voor de moord op de koning aangetreden. Maar met hun leeftijd hield de gelijkenis wel op. Albert was uitgesproken Brits qua uiterlijk en gedrag. Tenminste, in het openbaar. Williams was een typisch Amerikaans staatshoofd, compleet met rode stropdas. Los van zijn gevorderde leeftijd gaven de rimpels in zijn gezicht hem een wijze uitstraling, die paste bij zijn peper- en zoutkleurig haar, en net als de meeste Amerikanen die in de spotlights werden gemanoeuvreed, leek hij meer op een filmster dan een stoffige politicus. Voor de camera was hij de hoge pief, maar zijn macht werd beperkt door de leden van het Congres, de wetgevers die ook door het volk waren verkozen. In die zin hadden wij dezelfde positie.

‘Gefeliciteerd met uw kroning. Ik had het graag mee gevierd, maar na de bruiloft vond men dat...’ Hij kletste nog wat in de ruimte en mijn gedachten dwaalden af naar wat er op mijn trouwdag was voorgevallen.

‘Natuurlijk,’ zei ik met een flauw glimlachje. Het was uiteraard aardig van hem om me geluk te wensen, en ik was mijn

trouwdag nog lang niet vergeten. Williams was bij de ceremonie geweest. Gezien de omstandigheden had hij, samen met verschillende andere vooraanstaande hoogwaardigheidsbekleiders, de uitnodiging voor mijn kroning afgeslagen. Ik kon het ze niet kwalijk nemen. Als ik dat ritueel had kunnen overslaan, had ik het ook gedaan. ‘Wij zijn ook in gebreke gebleven. Clara en ik hadden uw land al veel eerder een bezoek willen brengen. Ons drukke leven en de politiek staken er een stokje voor.’

‘Zo gaat dat altijd, toch?’ Hij gebaarde naar de stoel naast hem en ik nam plaats. ‘Wat gaat uw lieve vrouw vandaag doen?’

‘De moeder uithangen,’ antwoordde ik afgemeten. Clara zou niet altijd de camera’s kunnen ontwijken, maar tot nu toe kon ik haar aardig uit de schijnwerpers houden. Dat wilde ze ook graag. Ik zag het nog niet zo zitten om haar met de rest van de wereld te delen.

‘Ik weet zeker dat onze band nog hechter wordt nu u met een Amerikaanse bent getrouwd,’ zei de president luchtig en hij trok de achterkant van zijn colbert even strak voordat hij ging zitten.

Ik vond het reuze irritant, maar ik deed mijn best het niet te laten merken. Deze man en zijn land konden geen aanspraak maken op mijn vrouw, maar dat kon ik hem natuurlijk niet vertellen tijdens een interview dat zou worden uitgezonden. ‘U zult wel merken dat Clara net zo Amerikaans is als ik.’

We lachten, maar bij geen van ons was het gemeend. Williams voorganger stond erom bekend dat hij altijd rustig bleef in precare situaties. Die kwaliteit was echter niet genoeg gebleken om weer verkozen te worden. Nu hing er weer die gespannen sfeer in het Oval Office, alsof het hanengevecht elk moment kon losbarsten. Dit is te verwachten als je twee alfa-

mannelijks in één ruimte zet. Er zat niet echt iets achter; het was gewoon een stille machtsstrijd.

‘Ik hoorde dat ze van koffie houdt,’ zei de minister van Buitenlandse Zaken op overdreven toon. Williams had tenminste iemand aangesteld die het gewend was om de spanning in zijn kabinet weg te nemen. Haar aanstelling was echt een slimme zet, want ze regelde bijna alle buitenlandse regeringszaken.

‘Daar werk ik nog aan,’ gaf ik toe. Het onschuldige plagerijtje had het gewenste effect en het gesprek tussen de twee soevereine staatshoofden werd wat losser.

Ongeveer een uur later, tijdens een verhitte discussie over hoe goed het American football in vergelijking met het Europees voetbal was, begon de cameraploeg alle apparatuur af te breken.

‘Deze kant op, alstublieft.’ Een assistent begeleidde de ploeg naar buiten en prompt sloeg de sfeer weer om.

Williams zakte onderuit in zijn stoel en hing zijn publieke persoonlijkheid aan de wilgen, waardoor hij ineens een totaal ander mens was. ‘Whisky?’

‘Ja, graag.’

Even later kwam een assistent plichtsgetrouw de drank brengen, terwijl een nerveuze jongeman bij ons kwam zitten.

‘Alexander, mag ik u voorstellen aan mijn perssecretaris, Richard May. Hij zal ervoor zorgen dat we op schema blijven voor de persconferentie.’

Ik stond op en schudde de man de hand, terwijl hij het aanbod van een glas whisky afsloeg. ‘Mijn excuses dat ik u zo snel alweer voor de camera zet.’

‘Ik lag in de wieg al voor de camera’s,’ antwoordde ik droog. Technisch gezien was dat niet helemaal waar, maar het had

heel goed gekund. Ik werd mijn hele leven al in het openbaar gefilmd. De enige periode waarin ik met rust gelaten werd, was toen ik me in de frontlinies had bevonden.

‘Ongetwijfeld,’ zei May afwezig terwijl hij in zijn papieren rommelde. ‘Ik denk dat de meeste vragen wel mee zullen vallen. Ze zullen wel vragen hebben over Clara en uw dochter.’

Ik dwong mezelf te knikken. Hoe graag ik ook mijn vrouw en kind uit de spotlights wilde houden, het was vechten tegen de bierkaai. Ik probeerde wel een duidelijke grens te trekken naar de pers, zeker gezien hun gehaaidheid toen we nog verkeerding hadden. Ik wilde Elizabeth een zo normaal mogelijk leven bieden, hoe klein die kans ook was.

‘En dan hebben we nog de kwestie met Edward.’

‘Ik hoop dat u op een tijdschriftartikel doelt.’ Deze keer stak ik mijn ergernis niet onder stoelen of banken. Ik was door mijn eigen mensen al gewaarschuwd dat ze er hier in het buitenland over zouden beginnen.

‘We hebben de ploeg ingelicht over de onderwerpen die ze te berde mogen brengen,’ zei de president op sussende toon, ‘maar gezien de persvrijheid kunnen wij niet bepalen wat ze wel en niet mogen vragen.’

De niet al te subtiele ondertoon ontging me niet. ‘Dat is in Engeland net zo.’

‘Dan weet u ook hoeveel ellende dat kan geven.’ Williams spreidde zijn handen bij wijze van verontschuldiging en ik knikte.

In de roddelbladen was er enige negatieve berichtgeving opgedoken na de verloving van mijn broer.

Edwards besluit om uit de kast te komen, was echter grotendeels met enthousiasme ontvangen. Het betekende vooral dat

de monarchie niet meer zo hopeloos ouderwets was, maar je had altijd mensen die er anders over dachten.

‘Ik beroep me op mijn zwijgrecht,’ grapte ik en slikte mijn ergernis in.

‘Ik denk dat hij het prima zal redden.’ William gaf May een knipoog. ‘Zijn we er klaar voor?’

May trilde een beetje toen hij knikte. Er was geen kalmerend middel ter wereld dat hielp tegen de stress van een baan als deze. Het was opmerkelijk dat die man voor de camera mocht. Terwijl we naar de vergaderruimte liepen, bleef Williams enigszins achter. Ik pikte het signaal op en volgde zijn voorbeeld.

‘Het spijt me dat we niet bij uw kroning waren.’ Zijn woorden klonken oprecht en dat verbaasde me, aangezien hij bij onze eerste ontmoeting per se had willen domineren. ‘Onze beveiligingsmensen vonden dat het risico groter was dan de plicht, en even onder ons gezegd, mijn vrouw komt altijd op de eerste plaats.’

‘Dat is begrijpelijk.’ Ik waardeerde het als een man zijn vrouw prioriteit nummer één vond. Over mijn eigen veiligheid maakte ik me niet zo druk, maar om Clara zou ik het liefst een heel leger opstellen. ‘Als het aan mij had gelegen, was Clara ook niet aanwezig geweest.’

Williams trok zijn stropdas recht en ik kreeg de indruk dat hij iets achterhield. Na een paar tellen ging hij verder. ‘Volgens onze informatie kan er wel eens sprake geweest zijn van een complot.’

‘Volgens de onze ook.’ Dus niet alleen de Britse geheime dienst hield zich bezig met de moordaanslag.

Onze problemen hadden ook de aandacht van de CIA getrokken.

‘Ik geef de inlichtingen die we hebben gekregen graag door. Ik moet helaas wel zeggen dat onze informatie grotendeels niet erg bruikbaar is gebleken.’

‘Graag,’ antwoordde ik afgemeten. Maar niet alleen zij waren op een dood spoor gestuit. Wij ook. Ik wilde maar al te graag geloven dat de dreiging voor mijn familie voorbij was na de moord op Jack Hammond. Het probleem was alleen dat er iemand was die in staat was geweest de man te vermoorden die in elk geval de dood van mijn vader op zijn geweten had. Als Smith Price, mijn persoonlijke inlichtingenbron in het netwerk van Hammond, niet degene was die Hammond had omgebracht, zoals hij beweerde, dan was het dus iemand anders geweest.

‘Tenzij u hem al hebt...’ Williams maakte zijn zin niet af. Het leek erop dat wat hij ook had aan informatie, niet echt tot nieuwe inzichten zou leiden.

‘Dat heb je met monsters,’ zei ik terwijl we bij de deur naar de vergaderzaal bleven staan. ‘Je hakt één hoofd eraf en dan duikt er ineens nog eentje op.’

‘Dat snap ik wel.’

Allebei onze landen hadden de laatste tijd een zwarte periode gekend. Ik kon me levendig voorstellen dat de bedreiging van zijn familie net zo ernstig en overal en altijd aanwezig was, net als voor mijn familie. Spontaan gaf ik hem een schouderklopje bij wijze van saamhorigheid, en misschien ook wel als gebaar van troost. Aan Williams blik zag ik dat hij het begreep.

‘Ze zijn er klaar voor, meneer,’ kwam een assistent melden.

Het lukte me niet helemaal om de grijns van mijn gezicht te halen, maar ik wist die tot een glimlach te forceren toen ik voor de rijen verslaggevers ging staan. May bleef aan mijn